

[Arne Bertelsen.]

nær. For et menneske uden samfundsøkonomisk uddannelse, men dog med nogen almindelig sund fornuft, forekommer dette kun at være et organisationsproblem. Hvorfor ikke lade en del af de beløb, som afsættes til udviklingslandene, opsummere i et fond i det pågældende hjælpeland, som så sættes ind, når et erhverv trues med overproduktion? Naturligvis må Det internationale Råd i de enkelte tilfælde godkende indkøbene, bestemme, hvorhen de skal transporteres, og formentlig også hvilket land, som skal formidle transporten på det internationale fonds bekostning. Hvorfor er det forargeligt at benytte hjælpeaktionen til at støtte betrængte erhverv i hjælpelandet og betrængt skibsfart i samme eller et andet land? Både evnen og lysten til hjælp ville formentlig blive større derved, og navnlig ville man slippe for det forargelige og deprimerende syn, at overproducerende lande destruerer deres overskud, medens folk i andre lande sulter og savner de destruerede produkter.

Et sidste punkt beder jeg om at et eventuelt nyt udvalg eller et af de planlagte administrative organer vil beskæftige sig grundigt med. Det er det spørgsmål, om vi overhovedet har de nødvendige specialister med pædagogisk forståelse og nødvendige erfaringer til de opgaver, vi måtte påtage os. For lægernes vedkommende vil svaret blive nej. I de næste 6-8 år vil der være lægemangel her, og lige straks får man vel ikke oparbejdet en overskudsreserve. Det samme gælder, så vidt jeg kan se, fiskeribiologer, førstmænd, veterinærer og andre; men dette ved jeg naturligvis mindre om. Det er muligt, at vi har et overskud af landbrugskyndige og kvægavlsskyndige med sans for uddannelse af folk med helt andre forudsætninger end vore; det ved andre bedre end jeg. Håndværkere, teknikere og ingeniører har vi vist snarere for få af end for mange. Hvis den nuværende politik fortsættes, vil der blive underskud af enhver form for specialister inden ret mange år.

Edel Saunte: Jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister, fordi han i bemærkningerne til lovforslaget har redegjort for, hvad teknisk bistand er. Jeg tror nemlig, at i den almindelige befolkning forstår man ikke dette udtryk; man tror, at teknisk bistand kun er bistand til oplæring i brug af maskiner og fremstilling af maskiner. Det er meget nødvendigt, tror jeg, at vi slår fast klart og tydeligt, at teknisk bistand også omfatter alle former for undervisning, ikke alene undervisning på polytekniske læreanstalter og lignende, men også undervisning, der falder sammen med den danske folkeskoles, der falder sammen med hele vor højskolebevægelse og meget andet.

Jeg har haft den ære at være med i arbejdet her i Danmark og i udlandet, også med i arbejdet for en af FN's underorganisationer, der har beskæftiget sig med undervisning, nemlig UNESCO, og det er blevet min overbevisning, at hele det apparat af teknisk bistand, som sættes i gang, ikke får en virkelig positiv virkning for udviklingslandene, medmindre man samtidig alvorligt sætter ind for en almen uddannelse af befolkningen i de pågældende lande, ikke alene inden for folkeskolen, men også inden for voksenundervisningen. Jeg tror, at vi vil se en række af de virksomheder, der bygges op med teknisk bistand, blive en fejltagelse, blive en katastrofe for det pågældende land, ganske simpelt fordi landets befolkning ikke er tilstrækkeligt udviklet til at kunne kapere det arbejde, vi sætter i gang. Jeg vil derfor håbe, at dette undervisningsarbejde også får en meget væsentlig støtte fra dansk side.

Jeg tror, at undervisningsarbejdet for voksenbefolkningen er mindst lige så vigtigt som undervisningsarbejdet for børnene. Jeg tror endvidere, at det inden for voksenarbejdet måske er vigtigst af alt, at vi sætter et arbejde i gang for kvinderne. Der var engang en walisisk kvinde, der i en tale inden for arbejdsområdet sagde, at hver gang vi sætter undervisning af et barn i gang i udviklingslandene, gør vi et godt